

Sygn. akt VII U 4242/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 2 maja 2020 r. w Warszawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 24 lipca 2019 nr (...)

uchyla zaskarżoną decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.
i umarza postępowanie w sprawie na podstawie art. 477 (14) par. 4 kpc.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. K. w dniu 29 sierpnia 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 24 lipca 2019 r., znak: (...)którą organ rentowy odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr H..4500.4.2019 z dnia 14 marca 2019 r. Ubezpieczona w uzasadnieniu odwołania wskazała, że organ rentowy nie wziął pod uwagę całości dokumentacji medycznej w odniesieniu do jej sprawy, co spowodowało, że stanowisko ZUS jest niekompletne. Wobec powyższego odwołująca zakwestionowała stanowisko organu rentowego jako niezgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym i wniosła o zmianę decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej, uznając odwołującą za niezdolną do pracy w stopniu znacznym, ewentualnie uchylenie decyzji i ponowne rozpoznanie sprawy (odwołanie, k. 4 – 5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 września 2019 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w dniu 18 kwietnia 2019 r. odwołująca złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr H..4500.4.2019 z dnia 14 marca 2019 r. W toku postępowania ubezpieczona została skierowana na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 lipca 2019 r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy. Wobec powyższego organ rentowy skarżoną decyzją z dnia 24 lipca 2019 r., znak: (...) odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Organ rentowy ponadto zaznaczył, że odwołująca od 19 czerwca 2019 r. pobiera świadczenie przedemerytalne (odpowiedź na odwołanie, k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. urodzona w dniu (...) na podstawie decyzji Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w W. z dnia 14 marca 2019 r. nr H..4500.4.2019 ma stwierdzoną chorobę zawodową tj.: przewlekłą chorobę układu ruchu wywołaną sposobem wykonywania pracy – przewlekłe zapalenie okołostawowe barku, wymienioną w poz. 19 pp. 4 wykazu chorób zawodowych określonych w przepisach w sprawie chorób zawodowych wydanych na podstawie art. 237 § 1 pkt 3 – 6 i § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (decyzja Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w W. z dnia 14 marca 2019 r. nr H..4500.4.2019, k. 23 – 27 tom II akt rentowych, orzeczenie lekarskie nr (...) o rozpoznaniu choroby zawodowej z dnia 1 lutego 2019 r., k. 29 – 31 tom II akt rentowych).

W dniu 18 kwietnia 2019 r. ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (wniosek z dnia 18 kwietnia 2019 r., k. 1 – 9 tom II akt rentowych).

Skutkowało to zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie lekarskie do lekarza orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu nie stwierdził u odwołującej niezdolności do pracy. Następnie ubezpieczona została zbadana przez komisję lekarską ZUS w dniu 19 lipca 2019 r., która również nie stwierdziła niezdolności do pracy odwołującej (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2019 r., k. 43 tom II akt rentowych, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 19 lipca 2019 r., k. 45 tom II akt rentowych).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał, w dniu 24 lipca 2019 r., decyzję znak: (...) którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 lipca 2019 r., nie stwierdziła niezdolności do pracy odwołującej (decyzja ZUS z dnia 24 lipca 2019 r., k. 47 tom II akt rentowych).

A. K. odwołała się od niekorzystnej decyzji organu rentowego, co skutkowało zainicjowaniem postępowania sądowego (odwołanie z dnia 29 sierpnia 2019 r., k. 4 - 5 a.s.).

W toku sprawy A. K. dostarczył do Sądu nową dokumentację medyczną w związku z operacją prawego barku, związaną z chorobą zawodową, która odbyła się w dniu 4 listopada 2019 r. Ubezpieczona była hospitalizowana od dnia 3 listopada 2019 r. w (...) Publicznym Szpitalu (...). A. G. (...) w O., gdzie rozpoznano u niej uszkodzenie stożka rotatorów barku prawego, pełnościenne uszkodzenie ścięgna mięśnia nagrzebieniowego, uszkodzenie (...) w przebiegu śródstawowym, (...). W dniu 4 listopada 2019 r. przeprowadzono u odwołującej operację artroskopową barku prawego, rekonstrukcję stożka rotatorów – szcicie uszkodzenia ścięgna mięśnia podłopatkowego, nagrzebieniowego – pełną rekonstrukcję, tenodezę (...). Dokumentacja medyczna zawierała również wyniki wielu badań odwołującej od 2018 r. (dokumentacja medyczna k. 18 a.s.).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych i aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy. Sąd miał na uwadze, że pismem z dnia 21 kwietnia 2020 r. organ rentowy poinformował, że skarżona decyzja została wydana po badaniu odwołującej oraz w oparciu o posiadaną dokumentację medyczną, natomiast załączona do akt sprawy nowa dokumentacja medyczna nie była oceniana przez komisję lekarską, gdyż dotyczy stanu zdrowia odwołującej po badaniu przeprowadzonym przez organ rentowy (k. 30 a.s.).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 24 lipca 2019 r., znak: (...) należało uchylić, sprawę zaś przekazać do rozpoznania organowi rentowemu, umarżając postępowanie w sprawie.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1460, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony dokumentów, w szczególności podniesione przez odwołującą zarzuty Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Spór zaistniały w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia okoliczności stanowiących przesłankę uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową według przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2020 r., poz. 53) oraz ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 1205).

Zgodnie z treścią art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, Sąd nie orzeka, co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku Sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarża postępowanie.

Przepis ten jest wyjątkiem od zasady, według której Sąd I instancji kontroluje tylko stan rzeczy faktyczny i prawny - istniejący w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Wyjątek ten przewiduje możliwość uchylenia przez Sąd decyzji organu rentowego, przekazania sprawy do rozpoznania (i ewentualnego wydania nowej decyzji) organowi rentowemu, z jednoczesnym umorzeniem postępowania sądowego. Jest to możliwe wówczas, gdy w toku postępowania przed Sądem I instancji doszło do ujawnienia się nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. Ujawnienie się tego rodzaju nowych okoliczności może wpłynąć na sposób rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd I instancji. Muszą one jednak ujawnić się przed zamknięciem rozprawy w tym sądzie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r. (II UK 79/11), w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. mowa jest o „nowych okolicznościach”, które, choć powstałe po wniesieniu odwołania, mają znaczenie dla oceny stanu zdrowia do dnia decyzji.

W postanowieniu z dnia 20 listopada 2013 r. (II UK 333/13), Sąd Najwyższy podał, że regulacja z art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. wynika z tego, że to przed organem rentowym koncentruje się badanie i ocena niezdolności do pracy, co nie zawsze zapewnia i gwarantuje aktualność tej oceny w przypadku późniejszych zmian i pogorszenia stanu zdrowia, nie tylko w ramach tych samych dolegliwości i schorzeń, lecz także również w razie stwierdzenia niezdolności do pracy z przyczyny niebranej pod uwagę na pierwotnym etapie decydowania o prawie do renty. Nowe okoliczności mogą nałożyć się na gorszy stan zdrowia i spowodować zwiększenie stopnia niezdolności do pracy. Przesłanka niezdolności do pracy, o ile nie była spełniona na etapie wydania decyzji, może wystąpić po jej wydaniu, jednak wówczas według regulacji przepisu, to organ rentowy powinien mieć pierwszeństwo i prowadzić ustalenia dotyczące niezdolności do pracy.

Dokumenty w postaci kart informacyjnych z pobytu odwołującej w (...) Publicznym Szpitalu (...). A. G. (...) w O., gdzie w dniu 4 listopada 2019 r. miała przeprowadzoną operację prawego braku, związaną z chorobą zawodową, świadczą o zaistnieniu po dacie badania odwołującej przez komisję lekarską ZUS i po dacie złożenia odwołania od skarżonej decyzji nowych okoliczności, które mogą mieć wpływ na ocenę niezdolności odwołującej do pracy, a które nie były znane Komisji Lekarskiej ZUS. W trakcie powyższej hospitalizacji u odwołującej rozpoznano bowiem liczne schorzenia i zoperowano je. Przedłożone dokumenty stanowią zatem dowody, które powstały po dacie badania odwołującej przez Komisję Lekarską ZUS, a które mogą mieć wpływ na ocenę jej stanu zdrowia. Z uwagi zatem na ujawnienie się nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności odwołującej do pracy, koniecznym stało się uchylenie zaskarżonej decyzji z dnia 24 lipca 2019 r., znak: (...) oraz przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

Ujawnienie się w toku postępowania przed Sądem I instancji nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, które nie istniały przed zaskarżeniem odmownej decyzji rentowej, zobowiązuje bowiem Sąd do uchylenia tej decyzji, przekazania sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenia postępowania sądowego. Mające walor nowości okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od negatywnej decyzji rentowej i nadal utrzymują się w okresie wymaganym do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS), nie mogą być samodzielnie ocenione przez Sąd z zastosowaniem dyspozycji art. 316 k.p.c. przede wszystkim ze względu na kodeksowy zakaz orzekania co do istoty sprawy zawarty w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., który w takich przypadkach bezwzględnie zobowiązuje Sąd do uchylenia zaskarżonej decyzji, przekazania sprawy ze względu na ujawnione nowe okoliczności do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenia postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2013 r., I UK 616/12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.

SSO Dorota Michalska

ZARZĄDZENIE

(...)

M.P.